

๒๙

จ อ ม เ ท พ อ สุ ร

ธรรมดาว่า พืชทั้งปวงที่บุคคลหว่านลงไป คราวเมื่อจะ
ได้ผล ก็ให้ผลตามเมล็ดพันธุ์พืชที่หว่านลงนั้นใด บุคคลทำการ
กุศล ก็จักพลันได้ซึ่งผลแห่งกุศลนั้นเป็นเที่ยงแท้ แต่บุคคล
บาปหยาบช้า ก็อย่าหมายเลยว่าจะไม่ได้รับผลแห่งความชั่ว

จอมเทพ อสุร

๒๖๔

เวลาธรรมกาย เป็นเวลาที่ทรงคุณค่ายิ่ง ที่เราจะมาร่วมกันหยุดนิ่ง หยุดใจไว้ที่แห่งเดียวกัน คือ ณ ศูนย์กลางกายฐานที่ ๗ แม้จะอยู่คนละสถานที่ แต่เราก็สามารถรวมใจเป็นหนึ่งเดียวกัน เพื่อให้กระแสแห่งความสุขและความบริสุทธิ์ของธรรมกายแผ่ขยายไปทั่วโลกการสร้างสันติสุขให้เกิดขึ้นในโลกนั้นไม่ใช่เรื่องเพ้อฝัน แต่เป็นสิ่งที่เป็นไปได้ เพราะธรรมกายมีอยู่แล้วในตัวของมนุษย์ทุกๆ คนในโลก ไม่จำกัดเชื้อชาติ ศาสนา และเผ่าพันธุ์ หากทำใจหยุดนิ่งย่อมเข้าถึงได้ทุกคน

มีถ้อยคำของเหล่าฤๅษีที่กล่าวถึงจอมอสุรเอาไว้ในสมุททกสูตร ว่า

“ดูก่อนอสุรผู้ใจบาป เราทั้งปวงนี้มีความประสงค์จะขอภัย ไยท่านกล้ำมาให้ซึ่งภัยเสียเล่า เราใคร่จะขอรับแต่ภัยอย่างเดียว เมื่อท่านมาให้ภัยกระนี้ เรามิรับดอก ภัยนั้นจงตกอยู่กับตัวท่านเองเถิด สัมพรอสุรเอ๋ย ธรรมดว่า พืชทั้งปวงที่บุคคลหว่านลงไป คราวเมื่อจะได้ผล ก็ให้ผลตามเมล็ดพันธุ์พืชที่หว่านลง ฉนั้นใด บุคคลทำการกุศล ก็จักพลันได้ซึ่งผลแห่งกุศลนั้นเป็นเที่ยงแท้ แต่บุคคลบาปพยายามชั่ว ก็อย่าหมายเลยว่าจะไม่ได้รับผลแห่งความชั่ว ตัวท่านให้ซึ่งภัยแก่อาตมภาพทั้งปวง ก็จักได้รับภัยในไม่ช้านี้ ฉนั้น”

จอมเทพ อสุร

๒๖๕

ครั้งนี้หลวงพ่อก็มีเรื่องการกำเนิดอสุรพิภพมาแล้วสู่พวกเราให้ได้ศึกษากัน เป็นเรื่องที่เกิดขึ้นตั้งแต่กำเนิดโลกใหม่ๆ เริ่มตั้งแต่โลกเย็นลง อาภัสราพรหมก็ลงมาเกิดบนโลกมนุษย์เพื่อสร้างบารมี มีการปกครองเป็นเขตแดน มีหัวหน้าปกครอง มีสวรรค์แต่ละชั้นเกิดขึ้นมาตามลำดับ มีภพภูมิต่างๆ ตั้งแต่ นิรยภูมิ ภูมิของพวกเปรต อสุรกาย และดิรัจฉานภูมิ เกิดขึ้นมาตามแรงบุญและบาปที่มนุษย์ได้ทำเอาไว้

*อสุรพิภพเกิดขึ้นมาได้อย่างไร และถ้อยคำที่หลวงพ่อยกขึ้นมากล่าวไว้ในตอนต้นนั้น มีความเกี่ยวข้องกับเหล่าอสุรอย่างไรบ้าง เราจะมาศึกษากันต่อไป เรื่องมีอยู่ว่า ในสมัยแรกๆ ที่มฆมาณพ และสหาย ๓๒ คน ได้ไปบังเกิดในสวรรค์ชั้นดาวดึงส์ พวกเทพบุตรซึ่งได้ไปเกิดอยู่ก่อน เห็นเทพบุตรใหม่มาอุบัติก็พากันต้อนรับด้วยการนำน้ำคันธพานที่เป็นทิพย์มาเลี้ยง ฝ่ายมฆเทพบุตรไม่ปรารถนาจะดื่มน้ำเมา จึงให้สัญญาแก่เทพบริษัทผู้เป็นบริวารของตน มิให้ดื่มน้ำคันธพานที่เทพบุตรผู้อยู่ก่อนนำมาเลี้ยงต้อนรับ น้ำคันธพานในเมืองสวรรค์นั้น มีรสหวานอร่อยมาก แต่ทว่าพอดื่มเข้าไปแล้ว จะปรากฏมีอาการมึนเมาประมาทขาดสติ

จอมเทพ อสุร

๒๖๖

เพราะฉะนั้น เมื่อเทพบุตรเจ้าถิ่นพร้อมกับบริวารของตน ตกแตงน้ำคันธบานให้อาคันตฤเทพบุตรแล้ว พวกตนก็ดื่มกิน เสียเองจนเมาขาดสติ มมเทพบุตรจึงให้บริวารจับเทพบุตรผู้อยู่ ก่อนหน้านั้น โยนลงจากสวรรค์ เมื่อตกมาถึงท่ามกลางสินธุร บรพตก็ได้สติฟื้นคืนมา จอมเทพได้สั่งสอนบริวารว่า “ชาวเราทั้งหลาย แต่นี้ต่อไปพวกเราอย่าได้ดื่มน้ำคันธบานที่มีฤทธิ์ร้าย ประดุจสุราเลย เพราะการดื่มน้ำคันธบานนี้เอง พวกเราจึงต้อง ได้รับความอัปยศในครั้งนี้” จากนั้นต่างพร้อมใจดเว้นการ ดื่มน้ำคันธบานตั้งแต่นั้น

อย่างไรก็ตาม ด้วยเดชแห่งกุศลกรรมที่เทพบุตรเก่า เหล่านั้นได้สั่งสมมาแต่ปางก่อน จึงบังเกิดเป็นเทพนครที่สวยงาม กว้างใหญ่รุ่งเรืองคล้ายกับดาวดึงส์พิภพทุกประการ เพียงแต่ว่าความวิจิตรพิสดารน้อยกว่าเล็กน้อย นครนี้บังเกิดขึ้น ที่เชิงสินธุรพต โดยจะมีน้ำล้อมรอบกำแพงเมืองอยู่เสมอ มิได้ขาด และจะมีต้นปาทลี คือต้นแคฝอย ประดับประจำ พระนครนี้อย่างงดงาม ตั้งแต่นั้นเป็นต้นมาดินแดนแห่งนี้ จึงได้ชื่ออสุรพิภพ กว้างขวางถึง ๑๐,๐๐๐ โยชน์ ตั้งอยู่ใต้เขา พระสุเมรุ

สำหรับความเป็นอยู่ในอสุรพิภพนี้พวกอสูรมีความเป็นอยู่ เช่นเดียวกับทวยเทพทั้งหลาย คือ เสวยสุขอันเป็นทิพย์ทุกอย่าง

จอมเทพ อสุร

๒๖๓

มีแต่ความสดชื่นรื่นเริงใจ มิต้องลำบากยากเข็ญ เหมือนพวก
อสุรกายหรือยักษ์ต่างๆ ไป เป็นเพราะอำนาจคุณศรัทธาที่เหล่า
อสุรทำได้ไว้แต่ปางก่อน

ในอสุรพิภพมีการแบ่งเขตปกครองเป็นเขตเหมือน
ชาวสวรรค์ ได้แก่ ทางด้านทิศตะวันออก มีอาณาเขตกว้างใหญ่
ไพศาล ท่านท้าวสัมพรอสุร ทรงเป็นองค์อธิบดีปกครอง
แล้วทรงแต่งตั้งให้ไพจิตตาสูรเป็นองค์อุปราช ทางด้านทิศใต้
ท้าวอสังพรอสุรเป็นองค์อธิบดี มีท้าวสุลลิสูรเป็นองค์อุปราช
ด้านทิศตะวันตก มีท้าวเวลาสุรเป็นองค์อธิบดี มีท้าวปริกาสุร
เป็นองค์อุปราช และด้านทิศเหนือ ท้าวพรหมทัตตาสูรเป็นองค์
อธิบดี มีท้าวอสุรินทราหูเป็นองค์อุปราช

ท้าวสัมพรอสุรทรงเป็นใหญ่ในอสุรพิภพ บริบูรณ์ด้วย
อิสริยยศเช่นเดียวกับพระอินทร์บนดาวดึงส์พิภพทุกอย่าง เมื่อใด
ก็ตามที่พวกอสุรเห็นต้นแคฝอยออกดอกบานสะพรั่ง เหล่าอสุร
ก็จะหวนระลึกนึกถึงความหลัง เมื่อครั้งที่ยังอยู่บนเทวนคร
ดาวดึงส์ ซึ่งมีต้นปาริฉัตรเป็นไม้ประจำเทพนคร และทุกครั้งที่ย้อน
นึกถึงความหลัง เหล่าอสุรก็รู้สึกเศร้าระคนเคืองแค้นต่อ
เหล่าทวยเทพในดาวดึงส์พิภพ จึงพากันชักชวนไปทำสงคราม
กับพระอินทร์

จอมเทพ อสุร

๒๖๘

*สงครามระหว่างเทวดากับอสุรรบกันนั้น ปรากฏว่า ฝ่ายอสุรเป็นฝ่ายปราชัยมากกว่ามิชัย เมื่อท้าวสัมพรอสุร ผู้เป็นใหญ่ หนีมาพบบรรณศาลาของโยคีฤๅษีลีลิตาทั้งหลาย ก็เข้าใจเอาเองว่า องค์อินทร์คงมีฤๅษีเหล่านี้เป็นองคมนตรีที่ปรึกษา ทำให้ฝ่ายตนพ่ายแพ้ปราชัยอยู่เสมอ คิดเช่นนั้นแล้ว จอมอสุรก็สั่งการบริวารให้รื้อบรรณศาลาของฤๅษี เท่านั้นยังไม่พอ จอมอสุรยังให้บริวารทุบต่อยหมอน้ำและทำลายบริวารของฤๅษี

ฤๅษีทั้งหลายได้เหาะไปปรับความเข้าใจกับจอมอสุรว่า “อาตมภาพทั้งปวง มิได้เกี่ยวข้องในการรบนี้ ขออย่าให้เราต้องลำบากเลย ขอบพิตรจงให้อภัยเสียเถิด” สัมพรอสุรได้ฟังแล้วก็ไม่พอใจ จึงกล่าวปรักปรำว่า “พวกท่านพอใจที่จะคบหากับพระอินทร์ ซึ่งเป็นผู้ผิด แล้วกลับมาขอภัยต่อข้า เราไม่ยอมให้อภัยพวกท่าน และยังคงคิดที่จะเบียดเบียนพวกท่าน ให้ได้รับความลำบากอีกด้วย”

เหล่าฤๅษีเห็นว่าจอมอสุรยังมีความโกรธ ไม่ยอมสงบศึกอย่างสันติวิธี จึงกล่าวตักเตือนว่า “ดูก่อนอสุรผู้ใจบาป เราทั้งปวงนี้ มีความประสงค์จะขอภัย ไยท่านกลับให้ภัยแก่เราเสียเล่า

จอมเทพ อสุร

๒๖๕

เราใคร่จะขอรับแต่อภัยอย่างเดียว เมื่อท่านมาให้ภัยอย่างนี้
เรามีรับดอก ภัยนั้นจงตกอยู่กับตัวท่านเองเถิด ลัมพรอสุรเอ๋ย
ธรรมดาว่า พืชทั้งปวงที่บุคคลหว่านลงไป คราวเมื่อจะได้ผล
ก็ให้ผลไม่ผิดกับชนิดพืชเลย ฉันทิดก็ติ บุคคลทำการกุศล ก็จักพลัน
ได้ซึ่งผลแห่งกุศลนั้นอย่างแน่นอน แต่สำหรับบุคคลบาปหยาบช้า
ก็อย่าหมายเลยว่าจะไม่ได้รับผลแห่งความชั่ว ตัวท่านให้ภัย
แก่เหล่าอาตมภาพ ท่านก็จักได้รับภัยในไม่ช้านี้ ฉันทัน

จากนั้นเหล่าฤๅษีต่างพากันเหาะกลับอาศรมตามเดิม
ตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา ลัมพรอสุรก็ไม่เป็นอันจะกินจะนอนเลย
มีแต่หวาดเสียวสะดุ้งจิตหวาดหวั่นอยู่เป็นนิตย์ เฝ้าแต่คิดกลัวภัย
ที่ดาบสกล่าวเตือนเอาไว้ เมื่อจะเอนหลังลงสู่ที่นอนในยามราตรี
ก็มีอันให้เห็นศัตรูมาแวดล้อมกลุ่มรุม และจะเอาหอกหลาวทิ่มแทง
ทำให้องค์หวาดผวาลุกขึ้นมาทันที

ด้วยเหตุนี้ หมู่อสุรต่างพากันแตกตื่นเป็นห่วง และมา
เยียมเยียนไต่ถามถึงอาการมิได้ขาด เมื่อถูกถามเช่นนี้ ลัมพรอสุร
ก็มึนงงเล่าความจริง เกรงว่าจะได้รับความอับอาย จึงปกปิดไม่
บอกความจริงใดๆ ครั้นเวลานอนหลับ นิमितร้ายนั้นก็มาปรากฏ
ให้เห็นอีก ทำเอาจอมอสุรเป็นไข้ใจ กลายเป็นเทพอ่อนแอ
ทั้งกายและใจ มีจิตหวาดหวั่นตกใจกลัวอยู่เป็นนิตย์ จึงได้รับ
ขนานนามใหม่ว่า ท้าวเวปจิตติ หมายถึงจอมอสุรผู้มีจิตหวาดหวั่น

จอมเทพ อสุร

๒๓๐

นี่ก็เป็นประวัติการอุบัติขึ้นของอสุรพิภพ เราจะเห็นว่า
สิ่งที่เป็นความลึกลับซับซ้อนเป็นของละเอียด หรือถึงหยาบถึง
ละเอียด ยังมีอยู่อีกมากมายที่รอคอยการพิสูจน์ การจะไป
สำรวจภพภูมิที่พิสดารเหล่านี้ได้ โดยอาศัยยวดยานพาหนะใดๆ
ในโลกที่มีอยู่ทั่วไปตามที่มนุษย์ผลิตขึ้นมานั้น ไม่มีทางทำได้
แน่นอน ต้องอาศัยใจหยุดอย่างเดียวเท่านั้น ยิ่งถ้าหยุดนิ่งจน
เข้าถึงพระธรรมกายภายใน ได้ศึกษาวิชชาธรรมกายเมื่อไร
ภพภูมิเหล่านี้ก็ไม่ยากสำหรับเราที่จะไปพิสูจน์ เหมือนหลวงปู่
วัดปากน้ำ ภาษีเจริญ และคุณยายอาจารย์ของพวกเรา เมื่อท่าน
เข้าถึงแล้วก็ได้ไปพิสูจน์ในเรื่องภพสามมาแล้ว ศึกษาจักรวาล
วิทยาจนชำนาญทั้งโลกกัณฑ์ ภพสาม นิพพาน แล้วนำมาถ่ายทอด
ให้พวกเราได้ฟังกัน ดังนั้นให้พวกเราทุกคนหมั่นปฏิบัติธรรม
ให้เข้าถึงพระธรรมกายกันให้ได้ทุกคน

